

Mål C-456/21**Sammanfattning av begäran om förhandsavgörande enligt artikel 98.1 i domstolens rättegångsregler****Datum för ingivande:**

den 23 juli 2021

Domstol som begär förhandsavgörande:Rechtbank Den Haag, sammanträdesort 's-Hertogenbosch
(Nederländerna)**Datum för beslutet att begära förhandsavgörande:**

den 23 juli 2021

Klagande:

E

F

Motpart:

Staatssecretaris van Justitie och Veiligheid

Saken i målet vid den nationella domstolen

Målet rör en tvist mellan å ena sidan E och F (nedan kallade klagandena) och å andra sidan Staatssecretaris van Justitie och Veiligheid (statssekreterare med ministerlika befogenheter med ansvar för justitie- och säkerhetsfrågor) angående den sistnämndes beslut att avslå klagandenas ansökan om internationellt skydd. Klagandena har anfört att de till följd av sin långa vistelse i Nederländerna har anammat västerländska normer, värderingar och beteenden och därför behöver skydd.

Syfte med och rättslig grund för begäran om förhandsavgörande

Denna begäran med stöd av artikel 267 FEUF avser för det första tolkningen av artikel 10 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/95/EU av den 13 december 2011 om normer för när tredjelandsmedborgare eller statslösa personer ska anses berättigade till internationellt skydd, för en enhetlig status för

flyktingar eller personer som uppfyller kraven för att betecknas som subsidiärt skyddsbehövande, och för innehållet i det beviljade skyddet (nedan kallat skyddsgrundsdirektivet). Det handlar närmare bestämt om när tredjelandsmedborgare kan anses vara medlemmar i en ”särskild samhällsgrupp” i den mening som avses i artikel 10.1 d i skyddsgrundsdirektivet. För det andra vill den hänskjutande domstolen få klarhet i på vilket sätt – och i vilket skede av förfarandet – barnets bästa ska fastställas och vägas mot övriga faktorer. Den hänskjutande domstolen hyser även tvivel om huruvida det är förenligt med unionsrätten med en nationell praxis enligt vilken det vid efterföljande ansökningar om internationellt skydd, till skillnad från i ett första asylförfarande, inte prövas om reguljärt uppehållstillstånd ska beviljas.

Tolkningsfrågor

1. Ska artikel 10.1 d i skyddsgrundsdirektivet tolkas så, att de västerländska normer, värderingar och beteenden som tredjelandsmedborgare anammat när de varit bosatta i en medlemsstat under en betydande del av den fas i livet då deras identitet formas och fullt ut deltagit i samhällslivet där ska anses utgöra en gemensam bakgrund som inte kan ändras eller en gemensam egenskap eller övertygelse som är så grundläggande för identiteten eller samvetet att de inte får tvingas avsvära sig den?
2. Om den första frågan besvaras jakande, ska då tredjelandsmedborgare som, oavsett anledning, har antagit jämförbara västerländska normer och värderingar genom att faktiskt uppehålla sig i medlemsstaten under den fas i livet då deras identitet formas betraktas som medlemmar i en ”särskild samhällsgrupp” i den mening som avses i artikel 10.1 d i skyddsgrundsdirektivet? Ska frågan huruvida det rör sig om en särskild samhällsgrupp som ”har en särskild identitet i det berörda landet” bedömas ur medlemsstatens synvinkel eller ska den mot bakgrund av artikel 10.2 i skyddsgrundsdirektivet tolkas på det sättet att avgörande vikt ska tillmätas att utlänningen i ursprungslandet anses ingå i en särskild samhällsgrupp eller i varje fall tillskrivs en sådan tillhörighet? Är det förenligt med artikel 10 i skyddsgrundsdirektivet, jämförd med förbudet mot *refoulement* och rätten till asyl, att flyktingstatus endast kan följa av att någon anpassat sig till västerländsk kultur om grunden för detta är religiösa eller politiska skäl?
3. Är det förenligt med unionsrätten och närmare bestämt med artikel 24.2 jämförd med artikel 51.1 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna (nedan kallad stadgan) att behörig myndighet, när den prövar en ansökan om internationellt skydd, enligt nationell rätt ska beakta barnets bästa utan att vad som är barnets bästa först konkret har fastställts (i varje enskilt förfarande)? Blir svaret på denna fråga annorlunda om medlemsstaten ska pröva en ansökan om reguljärt uppehållstillstånd och barnets bästa ska beaktas vid prövningen av ansökan?

4. På vilket sätt och i vilket skede av prövningen av en ansökan om internationellt skydd ska man mot bakgrund av artikel 24.2 i stadgan beakta barnets bästa och närmare bestämt skadan för en underårig till följd av långvarig faktisk vistelse i en medlemsstat? Är det i detta sammanhang av betydelse huruvida den faktiska vistelsen var laglig? Har det vid ovanstående bedömning någon betydelse för barnets bästa om medlemsstaten har fattat ett beslut om ansökan om internationellt skydd inom den frist som föreskrivs i unionsrätten, om en tidigare ålagd skyldighet att återvända har åsidosatts och om medlemsstaten inte har genomfört avlägsnande efter att ett beslut om återvändande har meddelats, vilket gjort det möjligt för den underårige att fortsätta sin faktiska vistelse i medlemsstaten?

5. Är det sett till artikel 7 jämförd med artikel 24.2 i stadgan förenligt med unionsrätten att i nationell rätt göra åtskillnad mellan en första och efterföljande ansökningar om internationellt skydd, såtillvida att reguljära grunder för uppehållstillstånd inte beaktas vid efterföljande ansökningar om internationellt skydd?

Anförda unionsbestämmelser

- Artiklarna 6 och 10 samt artikel 15 b i skyddsgrundsdirektivet.
- Artiklarna 7, 24.2 och 51.1 i stadgan.

Kortfattad redogörelse för de faktiska omständigheterna och förfarandet i målet vid den nationella domstolen

- 1 Klagandena ingår i en familj med sju personer. I juni 2012 lämnade de sitt ursprungsland, Afghanistan, tillsammans med sin far, sin mor, en äldre syster samt en äldre och en yngre bror. Efter omkring tre års vistelse i Iran reste de tillsammans in i Nederländerna den 1 oktober 2015. Klagande nr 1 var 11,5 år vid ankomsten till Nederländerna. Klagande nr 2 var 10,5 år vid inresetillfället. Klagandena hade vid tidpunkten för utredningen vistats i Nederländerna i 5 år och 8,5 månader utan avbrott. De är således fortfarande underåriga.
- 2 Klagandena och de övriga familjemedlemmarna lämnade den 23 oktober 2015 in ansökningar om internationellt skydd. Ansökningarna avslogs slutligt genom avgöranden från Raad van State (Högsta förvaltningsdomstolen, avdelningen för förvaltningsmål) av den 29 januari 2019. Därefter lämnade klagandena i det nationella målet den 28 juni 2019 in efterföljande asylansökningar. Inom ramen för detta senare förfarande har klagandena anförat att de genom sin vistelse i Nederländerna har anpassat sig till västerländska normer och därför behöver skydd.

Parternas huvudargument

- 3 Klagandena har uppgett att alltsedan de anlände till Nederländerna fullt ut varit delaktiga i det nederländska samhället. De har gått i skolan, blivit vänner med pojkar och flickor och deltagit i gemensamma aktiviteter med jämnåriga. Klagandena har anfört att den period då de vistats i Nederländerna är den period då deras identitet formats, med tanke på deras ålder och det skede i livet de befinner sig i. Under denna utveckling har de fått lära sig och fått erfarenhet av att kunna göra egna val om hur de ska leva sina liv. Eftersom möjligheten att själva kunna göra avgörande val om sin tillvaro genom bosättningen i Nederländerna har kommit att bli en grundläggande del av deras identitet kan de inte längre förändra sig på den punkten eller kan eller bör i varje fall inte förväntas göra det. Klagandena har i detta avseende gjort gällande att de till följd av hur de vuxit upp och utvecklats i Nederländerna inte längre kan anpassa sig till de levnadsregler som skulle gälla för dem om de återvände till Afghanistan.
- 4 Sökandena i målet vid den nationella domstolen har uttryckligen förklarat att deras normer, värderingar och identitet och det faktiska beteende som följer därav inte har något direkt samband med politiska eller religiösa uppfattningar. Klagandena har emellertid hävdad att då de inte kan anpassa sig till de normer och värderingar som råder i Afghanistan om de skulle återvända dit, kommer talibanerna att betrakta deras identitet och faktiska beteenden som uttryck för religiösa åsikter som strider mot gällande uppfattningar, vilket innebär att klagandena måste frukta för sina liv.
- 5 Klagandena har beskrivit sin utbildning och utveckling av identiteten i Nederländerna och uttrycket för denna identitet genom deras faktiska beteende som att de ”förvästligats”. Klagandena har på grundval av detta förvästligande ansökt om internationellt skydd från de nederländska myndigheterna.
- 6 Klagandena anser även att de lidit allvarlig skada till följd av den tid under vilken de faktiskt vistats i Nederländerna, ovissheten om huruvida de ska få stanna kvar och fruktan för att eventuellt behöva återvända till Afghanistan. Till stöd för denna ståndpunkt har de anfört ett sakkunnigutlåtande, ”Best Interests of the Child-assessment” (medan kallad BIC assessment), samt en allmän sakkunnigrapport som beskriver vilken skada som barn som rotat sig i (det nederländska) samhället utsätts för om de hålls i långvarig ovisshet eller om de måste återvända till sitt ursprungsland (nedan kallad skaderapporten). Det framgår av dessa två rapporter att det ligger i deras intresse att få visshet om att de kan stanna kvar i Nederländerna för att undvika ytterligare skada. Klagandena anser att ”barnets bästa” måste leda till skydd eller åtminstone reguljärt uppehållstillstånd.
- 7 Motparten anser att en anpassning till västerländsk kultur endast kan leda till flyktingstatus om denna anpassning bottnar i politiska eller religiösa skäl. Kvinnor som anpassat sig till västerländsk kultur kan inte åtnjuta skydd som en ”särskild samhällsgrupp” i skyddsgrundsdirektivets mening. Vidare anser motparten att det

kan och ska förväntas av klagandena att de anpassar sig till där gällande normer och värderingar när de återvänder till Afghanistan. De kommer då inte att vara utsatta för fara för allvarlig skada och behöver därför inte beviljas skydd. I de aktuella efterföljande asylförfarandena görs inte någon bedömning av huruvida klagandena kan få uppehållstillstånd på reguljära grunder till följd av att de inte kan anpassa sig till gällande normer och värderingar i Afghanistan.

- 8 Motparten anser dessutom att barnets bästa har beaktats tillräckligt vid beslutsfattandet och att "BIC assessment" och skaderapporten, som klagandena gett in efter att beslut meddelats, inte kan påverka detta beslut.

Kortfattad redogörelse för skälen till begäran om förhandsavgörande

- 9 Den nationella domstolen ställs i detta förfarande inför flera rättsfrågor som den anser kräver att EU-domstolen tolkar unionsrätten.

Ska anpassning till västerländska normer leda till att en medlemsstat beviljar skydd och uppehållstillstånd?

- 10 De frågor som den nationella domstolen ska ta ställning till avser först och främst frågan huruvida anpassning till västerländska normer kan leda till flyktingstatus eller subsidiärt skydd. Om en sådan anpassning inte ger upphov till internationellt skydd i den mening som avses i skyddsgrundsdirektivet, uppkommer frågan om det medför ett skyddsvärt privatliv eller om det måste föreligga hinder för utvisning, eller om en sådan anpassning måste leda till uppehållstillstånd på andra, reguljära grunder. För utlänningen är det för uppehållstillståndet relevant på vilken grund det beviljas. Principen om *non-refoulement* är absolut, medan det vid en prövning av uppehållstillstånd till följd av det privatliv som byggts upp i Nederländerna eller på andra reguljära grunder ska göras en intresseavvägning. Vid denna intresseavvägning ska också beaktas att medlemsstaterna har utrymme att föra en viss inresepolitik och huruvida privatlivet har ägt rum under en laglig eller olaglig vistelse i medlemsstaten. Det är också möjligen relevant i vilken utsträckning en medlemsstat iakttar sin skyldighet enligt unionsrätten att avlägsna utlänningar som inte uppehåller sig i medlemsstaterna lagligt. Om anpassning till västerländska normer anses utgöra ett skäl till förföljelse, är det dock inte aktuellt med någon sådan intresseavvägning. Utlänningens processuella ställning beror således på i vilket skede av beslutsfattandet som sökandenas asylskäl ska bedömas och vilken kvalificering dessa skäl leder fram till. Av betydelse för den frågan är också att vid efterföljande ansökningar om internationellt skydd medger nationell rätt inte, till skillnad från i ett första asylförfarande, att man i stället prövar om reguljärt uppehållstillstånd kan beviljas på grundval av skyddsvärt privatliv.

- 11 Rechtbank vill få klarhet i vilka omständigheter som är avgörande för att kunna kvalificera underåriga utlänningar som vistas i Nederländerna under en lång period under den tid i livet då deras identitet formas, men som kommer från ett land där flickor och kvinnor inte har samma rättigheter som pojkar och män och

inte själva kan göra väsentliga livsval, som en ”sammanslagning” i den mening som avses i artikel 10 i skyddsgrundsdirektivet. Hoge Raad har funnit att ”kvinnor som anpassat sig till västerländska normer” inte utgör en särskild sammanslagning, eftersom det rör sig om en alltför stor och diversifierad grupp. I förevarande förfarande rör det sig emellertid inte om ”kvinnor som anpassat sig till västerländska normer”, utan om tredjelandsmedborgare som faktiskt tillbringat en betydande del av den tid i livet då individens identitet formas i en medlemsstat och fullt ut deltagit i samhällslivet. Den hänskjutande domstolen vill få klarhet i huruvida det är nödvändigt att medlemmar av en ”sammanslagning” känner till och/eller erkänner varandra som sådana och därmed betraktar sig som individer i en sammanslagning och om, och hur, den behöriga myndigheten ska pröva och bedöma denna fråga. Denna fråga är även relevant vid bedömningen av huruvida det föreligger en gemensam bakgrund. Om tredjelandsmedborgare faktiskt uppehåller sig i medlemsstaten under den tid i livet då deras identitet formas och medlemsstatens normer och värderingar kan leda till förföljelse om de uttrycks i ursprungslandet, kan uppehållstillståndet inte längre upphävas. Betyder detta att varje person som har denna bakgrund tillhör en sammanslagning även om de inte alls är medvetna om att andra tredjelandsmedborgare befinner sig i samma position?

- 12 Om domstolens svar på de ovanstående frågorna innebär att klagandena kan anses utgöra medlemmar av en särskild sammanslagning på grund av att de anpassat sig till västerländska normer, är då frågan hur formuleringen ”gruppen har en särskild identitet i det berörda landet eftersom den uppfattas som annorlunda av omgivningen” ska tolkas. Den hänskjutande domstolen drar av EU-domstolens dom av den 4 oktober 2018, Ahmedbekova (C-652/16, EU:C:2018:801, punkt 89), slutsatsen att kravet på en ”sammanslagning” och kravet att gruppens medlemmar ska ha en ”gemensam väsentlig egenskap” eller en ”gemensam bakgrund som inte kan ändras” eller en gemensam egenskap eller övertygelse ”som är så grundläggande för identiteten eller samvetet att de inte får tvingas avsvära sig den” är kumulativa krav för att det ska vara fråga om en ”sammanslagning”. Den hänskjutande domstolen vill i detta avseende bland annat få klarhet i huruvida bedömningen av huruvida klagandena ska anses ingå i en särskild sammanslagning ska göras utifrån medlemsstatens synvinkel eller utifrån perspektivet för den aktör som svarar för förföljelsen. Enligt artikel 10 i skyddsgrundsdirektivet ska det först bedömas om det föreligger förföljelse och därefter skälen till förföljelsen. Denna formulering av bestämmelsen förutsätter att det först görs en bedömning utifrån medlemsstatens synvinkel, och om det inte anses föreligga förföljelse kan sökanden fortfarande göra troligt att en aktör kan finna att det finns skäl till förföljelse av denne. Bedömningen av en ”sammanslagning” som en förföljd grupp kompliceras av att individer i en grupp inte alltid uppträder som en grupp i ursprungslandet just på grund av fruktan för förföljelse. Det är ostridigt mellan parterna att det leder till förföljelse i Afghanistan att ge uttryck för de normer och värderingar som klagandena har eller att leva på det sätt de nu lever. Ska flyktingstatus beviljas redan på grundval av dessa fakta och omständigheter, även om det inte är fastslaget vilket skäl till förföljelse det är fråga om?

- 13 Den hänskjutande domstolen har av EU-domstolens dom av den 5 september 2021, Y och Z (C-71/11 och C-99/11, EU:C:2012:518, punkterna 78–80), och av den 7 november 2013, X, Y och Z (C-199/12, EU:C:2013:720, punkterna 74 och 75), dragit slutsatsen att personer som ansöker om internationellt skydd, när det föreligger skäl till förföljelse, inte är skyldiga att anpassa sitt beteende för att undvika faktisk förföljelse. Den hänskjutande domstolen vill få klarlagt huruvida, för det fall anpassning till västerländska normer inte kan betraktas som skäl till förföljelse och därmed ge flyktingstatus, de berörda personerna efter återresa kan förväntas anpassa sina normer och värderingar och det faktiska beteende som följer därav till rådande normer, värderingar och kulturmönster i ursprungslandet och om det då kan föreligga en subsidiär skyddsgrund. Rechtbank har begärt att EU-domstolen ska klargöra om det är tillåtet att förvänta sig att klagandena försöker undvika förföljelse genom att dölja sina normer och värderingar och hålla låg profil och om dessa krav är högre när det gäller att undgå förföljelse som grundar sig på erkända skäl till förföljelse. Utifrån medlemsstatens synvinkel ska det, om individer som anpassat sig till västerländska normer, såsom klagandena, inte betraktas som en samhällsgrupp, inte vara fråga om ett skäl till förföljelse. Kan klagandena ändå betraktas som flyktingar på grund av politiska eller religiösa uppfattningar som de tillskrivs och som avviker från rådande normer? Eller ska artikel 10 i skyddsgrundsdirektivet tolkas så, att de inte kan betraktas som flyktingar utan på sin höjd som subsidiärt skyddsbehövande?

Barnets bästa

- 14 Den andra huvudfrågan som den hänskjutande domstolen har att ta ställning till är vilken betydelse som ska tillmätas barnets bästa i dessa asylförfaranden. EU-domstolen fann i dom av den 14 januari 2021, TQ (C-441/19, EU:C:2021:9, nedan kallad domen TQ), att artikel 24.2 i stadgan innebär att barnets bästa ska komma i främsta rummet vid alla åtgärder som rör barn, oavsett om de vidtas av myndigheter eller av privata institutioner. Denna skyldighet innebär att den behöriga myndigheten även ska fastställa barnets bästa, eftersom artikel 24.2 i stadgan annars skulle förlora sin ändamålsenliga verkan. De fakta och omständigheter som klagandena har åberopat påkallar dessutom en bedömning av huruvida den skada som uppstått till följd av den tid som tillbringats i medlemsstaten måste medföra skydd. Klagandena har till stöd för allvaret och omfattningen av denna skada åberopat en tvärvetenskaplig rapport. I detta sammanhang ankommer det på den hänskjutande domstolen att bedöma huruvida och hur denna skada, som inte följer av asylskäl men som har betydelse för barnets bästa i ett förfarande som inletts genom en ansökan om internationellt skydd, ska beaktas och vägas. Barnets bästa, såsom detta har gjorts gällande i dessa förfaranden, avser huvudsakligen skada som uppkommit till följd av långvarig vistelse i Nederländerna snarare än till följd av erfarenheter i ursprungslandet eller vad de berörda fruktar kan ske efter återvändande. De frågor som uppkommer är huruvida en medlemsstat ska få göra en avvägning beträffande barnets bästa om den behöriga myndigheten inte först fastställer vad som är

barnets bästa och om, när en efterföljande ansökan om skydd ges in, barnets bästa ska tillmätas mindre vikt eller ingen alls när barnets bästa endast kan leda till ett uppehållstillstånd på reguljära grunder. I detta sammanhang uppkommer även frågan huruvida de västerländska normer och värderingar som klagandena anammat är en del av privatlivet såsom det skyddas och garanteras i artikel 7 i stadgan. Om flyktingstatus inte föreligger och för att undvika en sådan situation som avses i artikel 15 b i skyddsgrundsdirektivet, kan klagandena förväntas dölja sin i Nederländerna formade identitet? Eller kan anpassning till västerländska normer leda till att reguljärt uppehållstillstånd beviljas med hänsyn till privatlivet?

- 15 Det följer av EU-domstolens dom av den 18 december 2014, M'Bodj (C-542/13, EU:C:2014:2452, nedan kallad domen M'Bodj), att status som subsidiärt skyddsbehövande endast kan beviljas om en utlänning löper en verklig risk att lida allvarlig skada i den mening som avses i artikel 15 i skyddsgrundsdirektivet. Denna skada ska enligt artikel 6 i skyddsgrundsdirektivet orsakas av en av de "aktörer" som tillfogar allvarlig skada, det vill säga staten, parter eller organisationer som kontrollerar staten eller grupper som inte företräder staten mot vilka staten eller dessa parter är oförmögna eller ovilliga att tillhandahålla skydd. Klagandenas skada har inget samband med asylskäl. I förevarande fall skulle det kunna hävdas att det, i likhet med den situation som avses i domen M'Bodj, inte är fråga om en aktör som tillfogat denna skada och kommer att fortsatt tillfoga skada om inte uppehållstillstånd beviljas. Med hänsyn till domen TQ ska dock barnets bästa komma i främsta rummet i varje förfarande och i varje skede av förfarandet. Även om domen M'Bodj även avsåg andra fakta och omständigheter än i förevarande förfarande, kan barnets bästa, såsom det framgår av de rapporter som getts in, emellertid vara föga konkretiserat i detta förfarande. Det kan emellertid hävdas att tidsåtgången för förfarandena och underlåtenheten att utvisa utlänningar efter det första förfarandet delvis kan tillskrivas medlemsstaten. Det är mot bakgrund av dessa omständigheter som Rechtbank begär att EU-domstolen ska precisera på vilket sätt domarna M'Bodj och TQ ska tolkas i förevarande mål och hur dessa domar förhåller sig till varandra.
- 16 I förevarande mål rör det sig om efterföljande asylansökningar. I nationell rätt gjordes genom införandet av Vreemdelingenwet 2000 (2000 års utlänningslag) en så kallad strikt åtskillnad mellan asylförfaranden och förfaranden om reguljärt uppehållstillstånd. Begreppet åtskillnad uttrycker att ingen hänsyn ska tas till reguljära grunder inom ramen för ett asylförfarande och omvänt att det inte görs någon bedömning av asylskäl i ett reguljärt förfarande. Detta får bland annat till följd att det vid efterföljande ansökningar inte görs någon prövning ex officio av om uppehållstillstånd ska beviljas på reguljära grunder. Om anpassning till västerländska normer inte leder till skydd i förevarande förfaranden, lämnar nationell rätt därför praktiskt taget inget utrymme att tillmäta sakkunnigutlåtandena och följaktligen barnets bästa någon betydelse. Domstolen har emellertid i domen TQ uttryckligen preciserat att barnets bästa ska komma i främsta rummet vid alla åtgärder som rör barn och att artikel 24.2 jämförd med artikel 51.1 i stadgan bekräftar att barnets rättigheter är av grundläggande karaktär. Domstolen fann också i dom av den 10 juni 2021, LH (C-921/19,

EU:C:2021:478, nedan kallad domen LH), bland annat att det strider mot unionsrätten att en myndighet, när den bedömer handlingar och fullgör sin samarbetskyldighet, gör en sådan åtskillnad mellan ett första och efterföljande förfaranden om internationellt skydd. Vad Rechtbank väsentligen frågar domstolen är om, med tanke på domen TQ, domen TQ på motsvarande sätt ska anses tillämplig för att avgöra om det är tillåtet att göra åtskillnad mellan ett första eller efterföljande förfaranden om internationellt skydd och därmed om uppehållstillstånd.

Acte clair/acte éclairé

- 17 Det framgår inte att det beträffande de frågor som ställts av Rechtbank är fråga om *acte clair*, eftersom artikel 10 i skyddsgrundsdirektivet inte tydligt preciserar definitionen och räckvidden av begreppen ”gemensam bakgrund” och ”grundläggande identitet” och eftersom artikel 24.2 i stadgan inte uttryckligen föreskriver att den behöriga myndigheten i varje förfarande konkret ska (låta) fastställa barnets bästa och hur detta intresse därefter ska vägas in. Det framgår inte heller av unionsrätten att den strikta åtskillnaden i nederländsk rätt mellan asylförfaranden och förfaranden om reguljärt uppehållstillstånd är förenlig med unionsrätten. Dessa bestämmelser är dessutom inte så tydligt formulerade att inga tvivel kan kvarstå om hur de ska tolkas eller deras tillämpningsområde. Frågan är därmed om nationell rätt är förenlig med skyddsgrundsdirektivet och stadgan beträffande de frågor som Rechtbank formulerat. Det är inte heller fråga om en *acte éclairé*. EU-domstolen har i dagsläget inte lämnat något tydligt svar på dessa frågor, och svaren på frågorna kan inte heller utläsas av domstolens fasta praxis i jämförbara fall.

Slutsats

- 18 Rechtbank finner det nödvändigt att ställa vissa tolkningsfrågor för att kunna avgöra det nationella målet och hänskjuter därför ovannämnda frågor till EU-domstolen. Dessutom är ett svar på dessa frågor av betydelse även för andra underåriga som befinner sig i en jämförbar situation. Rechtbank begär att EU-domstolen ska pröva de frågor som ställts inom ramen för ett påskyndat förfarande (PPU) för att i möjligaste mån begränsa tidsåtgången och förhindra ytterligare skada för klagandena.